

شهر داری و بخش خصوصی: ساختن پارکینگ صرفه اقتصادی ندارد

«جای پارک»؛ معضلی با ابعاد پانوراما

روزانه بیش از ۵۰۰ هزار خودرو برای پیدا کردن جای پارک مناسب بین ۱۵ تا ۳۵ دقیقه وقت صرف می کنند، اما این مسئله تنها به اتلاف زمان خلاصه نمی شود؛ روزانه حدود چهار تا پنج میلیون لیتر از سوخت کشور صرف پیدا کردن جای پارک می شود. به این ترتیب همین تردهای غیر مهم برای یافتن جای پارک روزانه تروتی برابر با قیمت های یارانه ای و یک میلیارد و ۶۰۰ میلیون تومان به قیمت های غیر یارانه ای را هدر می دهد که با این اعتبار می توان روزانه چند پارکینگ احداث کرد.

آذر فخری، روزنامه نگار

در حال سوار شدن روی جرثقیل است! انگار که در کمین نشسته بودند! آخر با فاصله یک ربع چه طور این جرثقیل سروکله اش پیدا شد؟

شهر در تسخیر ماشین ها

بالاخره شعار هر خانواده یک پیکان - پراید یا هرچی ا- در گردش روزگار و فرایند فرگشت! تبدیل شده به هر ایرانی یک ماشین. اغلب خانواده ها معمولاً دو اتومبیل و گاه به تعداد نفرات اتومبیل دارند. اکثر همین ها هم ترجیح می دهند برای رسیدن به محل کارشان، از اتومبیل خودشان استفاده کنند. این طور می شود که وقتی صبح اول وقت از خانه می زنی بیرون، می بینی شهر از اولین دقایق روز به تسخیر ماشین ها و رانندگانش درآمده است. دلیل اصلی این افراد برای این همه زود بیرون زدن هم البته معمولاً یک چیز است: پیدا کردن و رسیدن به جای پارک مناسب. و گرنه اگر ۱۰ دقیقه دیر برسی باید پنج خیابان آن طرف تر، پارک کنی. شهر به معنی واقعی به یک پارکینگ بزرگ تبدیل شده است: تمام خیابان ها، تمام کوچه ها و تمام پس کوچه ها و هر جایی که بشود یک ماشین آن جا پارک کرد. این مشکل وقتی بیشتر خودش را نشان می دهد که می خوریم به ایام تعطیل و مثلاً شب ها و روزهای پنجشنبه و جمعه که مردم یا به مهمانی می روند یا برای خرید، و آن وقت، اغلب راننده ها دیگر راننده نیستند؛ افرادی هستند که در کمین جای پارک می خیابان ها را دور می زنند و یا یکی از سر نشینان را می فرستند بیرون که برود جایی پیدا کند، همان جا بایستند و با تلفن اطلاع بدهد تا راننده برود و آن جا پارک کند.

طبیعی است که در چنین مواردی گاهی درگیری و زدوخورد هم اتفاق می افتد؛ یکی دارد عقب جلو می کند پارک کند، دیگری که ز رنگ تر است، فوری ماشین را همان جا پارک می کند. حالا هر دو پیاده می شوند و بقیه هم را می چسبند که «مگه زنبیل گذاشته بودی یا پارکینگ بابا تا!»

پارکینگ ندارد، نمی سازیم!

تلاش و زحمات خودروسازان برای تامین این نیاز حیاتی! مردم ستودنی است و البته تلاش و کار شبانه روزی و در تله قسط وام های در مدت افتادن مردم برای خرید ماشین هم ستودنی است. اما ماجرای این است که شهر دیگر جایی برای این همه تولید و شمار شدن ماشین ندارد. دارد خفه می شود. اگر یک بسازیم فروش در یک کوچه هشت متری یک مجتمع مسکونی ۱۰ طبقه ۴۰ واحدی می زند، هیچ خرجی اضافه ای برای تدارک پارکینگ برای این مجتمع نمی تراشد و چنین است که با ۴۰ خانوادگی، حداقل ۴۰ دستگاه اتومبیل به تراکم کوچه و خیابان اضافه می شود. در حالی که شهرداری موظف است به میزان ساخت و سازی که در شهر انجام می شود، پارکینگ بسازد؛ اما مطالعه میدانی نشان می دهد شهرداری در این چرخه بخش خصوصی برای پارکینگ سرمایه گذاری نمی کند؟ علی راسی رئیس اتحادیه پارکینگ های تهران بر این باور است که شرایط سرمایه گذاری در این زمینه در تهران به شکلی است که هیچ سرمایه گذاری رغبت به مشارکت با شهرداری تهران برای ساخت و بهره برداری پارکینگ های طبقاتی و یا مکانیزه ندارد. راسی چنین ادامه

طبیعی است که در چنین مواردی گاهی درگیری و زدوخورد هم اتفاق می افتد؛ یکی دارد عقب جلو می کند پارک کند، دیگری که ز رنگ تر است، فوری ماشین را همان جا پارک می کند. حالا هر دو پیاده می شوند و بقیه هم را می چسبند که «مگه زنبیل گذاشته بودی یا پارکینگ بابا تا!»

در شهری مثل تهران، با وجود تراکم زیاد اتومبیل، هیچ آمار دقیقی از تعداد پارکینگ های فعال وجود ندارد. آمار می نشان دهد در طول دو دهه اخیر برای رفع مشکل جای پارک در تهران «مدیریت شهری» چه تدبیری اندیشیده است؟

اندیشیده است. البته شش پارکینگ مکانیزه و حدود ۳۰ پارکینگ طبقاتی شهرداری تهران تحت مدیریت سازمان حمل و نقل و ترافیک شهرداری تهران موجود است. آن طور هم که رئیس اتحادیه دارندگان تعمیرگاه و اتوسرویس و توقفگاه و پارکینگ های تهران می گوید، در شهری به وسعت تهران تنها ۱۰۰ پارکینگ خصوصی با مشارکت سرمایه گذاران راه اندازی شده است. در حالی که قاعدتاً با وجود چنین مشکل فراگیری باید بخش خصوصی خیلی خوب و با وسعت بیشتری وارد این موضوع می شد، اما زمینه نتوانسته خدمات مناسبی ارائه دهد و سیاست های الزام آور تعیین کند. در شهری مثل تهران، که در حال انفجار است هم از تراکم آدم ها و هم از تراکم اتومبیل ها، هیچ آمار دقیقی از تعداد پارکینگ های فعال وجود ندارد. آمار می نشان دهد در طول دو دهه اخیر برای رفع مشکل جای پارک در تهران «مدیریت شهری» چه تدبیری

می دهد: «شهرداری تهران در یک دهه اخیر با هدف مشارکت بخش خصوصی در توسعه و ایجاد پارکینگ های عمومی سیاست های تشویقی در دستور کار قرار داده، اما به روز نبودن تعرفه استفاده از این فضاها باعث شده در حساب و کتاب سرمایه گذاران بازگشت چنین سرمایه گذاری به حداقل ۵۰ سال زمان نیاز داشته باشد. چون تعرفه ای که برای پارکینگ ها در نظر گرفته شده، از سال ۱۳۹۴ تا کنون تغییر نکرده و هیچ پارکینگ نمی تواند با هزینه سه هزار تومانی امور خود را بچرخاند، در چنین شرایطی واحدهای موجود هم مجبور به تخلف شده و قیمت های متفاوت را اعمال می کنند.»

احداث پارکینگ توجیه اقتصادی ندارد

پلیس راهور می گوید: «پارکینگ سازی در حوزه اختیارات راهور نیست، یعنی وظیفه ما نیست که جای پارک تامین کنیم و وظیفه ما نظارت بر رعایت قانون است و پارکینگ سازی بر عهده شهرداری است. اگر آن ها بخواهند پارکینگ می سازند، قیمت زمین بالا برده و برای شهرداری سخت است که زمینی در حد و اندازه پارکینگ را در ملک خود قرار دهد، ضمن این که اغلب زمین ها و حتی املاک متروک صاحب و مالک دارند و اجاره آن ها با هدف احداث پارکینگ هم توجیه اقتصادی ندارد!» اما اگر برای شهرداری، ساخت پارکینگ در جهت حل چنین معضل بزرگی، توجیه اقتصادی و سود آوری مناسب ندارد، برای بسیاری از سودجویان کسب درآمد ناشروع از معضل نبود جای پارک، سود فراوان به بار آورده است؛ بسیاری از کسبه محله ها، به خصوص در نزدیکی مال ها و مجتمع های تجاری، سینماها، پارک ها و شهر بازی ها از جنوب تهران تا شمال آن - بخشی از ملک خود را به پارکینگ تبدیل کرده اند و البته نرخش را هم خودشان بسته به شرایط تراکم و روز تعطیل و غیر تعطیل تعیین می کنند و مردم هم چاره ای جز پذیرفتن ندارند و طبیعی است که اغلب ماشین ها ناچار می شوند در حاشیه خیابان ها و جاده ها، در کوچه های اطراف و گاه در منازلی که حیاط خود را اجاره می دهند پارک کنند. علیرضاراسی، در مورد به وجود آمدن چنین شغل کاذبی می گوید: «ایجاد چنین مشاغلی به دلیل نبود پارکینگ در تهران است. تعداد پارکینگ های فعلی کلانشهر تهران، جوابگوی نیاز شهروندان نیست. مناسفانه شهرداری در این زمینه با اتحادیه همکاری لازم را ندارد و این در حالی است که شواهد و قرائن نیز حکایت از آن دارد که اگر متولیان رسیدگی به این موضوع، برای این معضل چاره ای نیندیشند تهران تا چندصباح دیگر محل استقرار خودروها

تعداد پارکینگ های فعلی تهران، جوابگوی نیست. رئیس اتحادیه پارکینگ های تهران بر این باور است که شرایط سرمایه گذاری در این زمینه به شکلی است که هیچ سرمایه گذاری رغبت به مشارکت با شهرداری تهران برای ساخت و بهره برداری پارکینگ های طبقاتی و یا مکانیزه ندارد

خواهد شد. در حال حاضر با توجه به تعداد بسیار کم پارکینگ در سطح شهر، تهران، پایتخت بدون پارکینگ است و مناسفانه کمترین مسئولی به این موضوع توجه دارد. راسی با اشاره به این که فقط ۱۰۰ پارکینگ مجاز در زیر مجموعه اتحادیه فعالیت می کنند می گوید: «این تعداد پارکینگ فقط جوابگوی نیاز یک منطقه از مناطق ۲۲ گانه تهران است. در ادامه می گوید: «این یک واقعیت است که قیمت زمین در تهران بسیار بالاست، و این قیمت ها در محدوده شمال تهران نجومی تر می شود. همین امر باعث شده راه اندازی پارکینگ در این مناطق چندان توجیه اقتصادی برای بخش خصوصی نداشته باشد. اما تهران نیازمند پارکینگ بیشتر است، آن هم در همه نقاط شهر؛ نه این که همین تعداد پارکینگ موجود هم در هسته مرکزی شهر قرار گیرد. در هر منطقه از تهران که سکونت داشته باشند اگر صبح از خانه خارج شوید می بیند به غیر از پل منازل، خودرو در هر دو سوی خیابان ها پارک شده است. به نظر من نخستین و مهم ترین عامل این مشکل، تولید بیش از ظرفیت خودرو در کشور است.»

چاره استارت آبی!

مدتی است استارت آبی البته با اطلاع شهرداری شروع به کار کرده و در مکان یابی برای پارکینگ، به رانندگان سرویس می دهد؛ سرویسی شبیه تاکسی های اینترنتی. در واقع این استارت آپ، در مقابل دریافت هزینه، برای شما از قبل جای پارک می کند. به شرط این که شما از قبل مثلاً از چند ساعت و حتی یک روز قبل قصد در نیت رفتن به جایی را در سر داشته باشید. چون همین استارت آپ هم نیامده، کارش چنان گرفته که گاهی نمی تواند برای شما جای پارک رزرو کند و باید در نوبت منتظر بمانید. این که شهر ما هوشمند شود البته اتفاق خجسته ای است؛ اما به نظر می رسد با آن لاین شدن پیدا کردن و رزرو جای پارک، در حالی که هنوز با کمبود پارکینگ مواجهیم، مشکل هم چنان در جای خود باقی است.

از گوشه و کنار

سرپرست وزارت بهداشت تأکید کرد: سیج ملی برای پیشگیری از بیماری های غیر واگیر

سرپرست وزارت بهداشت، گفت: بیماری های غیر واگیر یکی از بزرگ ترین مشکلات نظام سلامت است. سبک زندگی نادرست، عدم باور سیاستگذاران به بیماری های غیر واگیر و دگرگونی های فرهنگی مدیریت شده عواملی هستند که امروز جامعه را به این بیماری ها گرفتار کرده اند.

سرپرست وزارت بهداشت، تأکید کرد: وقتی بیماری های واگیردار کنترل می شوند، سیمای بیماری ها به سمت بیماری های غیر واگیر تغییر می کند، اما در بحث کنترل بیماری های واگیردار، وزارت بهداشت، نقش وررکن اصلی بود و با ۵ دلار، فرزندان مان در مقابل شش بیماری مهلک مسری قابل پیشگیری با واکسن، واکسینه شدند، اما وقتی گرفتار دیابت و سرطان می شویم، با هزینه های سرسام آور روبه رو می شویم و لزوم تقویت مشارکت های بین بخشی، بیش از پیش احساس می شود. نمکی با بیان این که برای کنترل بیماری های غیر واگیر به تدوین نقشه ملی نیاز داریم، افزود: در کشور ما با توجه به تنوع اقلیم و تنوع مشکلات، باید نقشه های محلی برای کنترل بیماری های غیر واگیر تهیه شود. سرپرست وزارت بهداشت خاطر نشان کرد: برای کنترل بیماری های غیر واگیر نباید تخت های بیمارستانی جدیدی ایجاد کنیم بلکه باید در مان سرپایی را توسعه دهیم. اگر در مراحل اولیه بیماری، بتوانیم بیماری ها را تشخیص دهیم، شاهد پیشرفت بیماری و تحمل هزینه بر مردم و نظام سلامت نخواهیم بود. باید برای پیشگیری از بیماری های غیر واگیر در کشور بسیج ملی راه اندازی کنیم.

لباس آتش نشانی دستی ۲۰ میلیون تومان؛ هزار دست لباس نیاز داریم

مدیرعامل سازمان آتش نشانی درباره نردبان هایی که سازمان آتش نشانی از مدتی پیش خریداری کرده است، گفت: ۲۱ دستگاه نردبان بلند (از ۳۰ تا ۶۴ متر) خریداری کردیم که شش عدد از آن ها قبلاً وارد شده بود و سه نردبان دیگر یک هفته پیش از گمرک ترخیص وارد سازمان آتش نشانی شد. الان ۱۲ نردبان دیگر در گمرک مانده که امیدواریم شش نردبان ۲۲ متری دیگر تا دو هفته آینده ترخیص شود و آن گاه شش نردبان دیگر در گمرک می ماند. مهدی داوری دولت آبادی در گفت و گو با خبرنگار ایلنا، با اشاره به مشکل این سازمان در زمینه البسه و تجهیزات حفاظت فردی آتش نشانیان گفت: قیمت یک دست لباس با کیفیت مناسب برای آتش نشانی ها پیش از این نزدیک ۵ میلیون و نیم بود، اما این مبلغ الان به بالای ۲۰ میلیون تومان رسیده است. وی ادامه داد: قرار گیری البسه آتش نشانی در اولویت ۴ کالایی به این معناست که ورود این کالا ممنوع است. این تصمیمی است که برای حمایت از تولید داخلی در دولت اتخاذ شده است. البته یکی دو سال اخیر حدود ۳ هزار دست از این البسه را برای آتش نشانی ها وارد کردیم، اما بازم نیاز به لباس های بیشتری داریم و خواهش مان از مسئولان این است که در این راستا بازنگری داشته باشند. ما این درخواست را داریم که البسه آتش نشانی حداقل در اولویت دو قرار بگیرند که در این صورت هم واردات این لباس ها مجاز می شود و هم می توانیم از ارز نیامی استفاده کنیم؛ که آن وقت قیمت های ما بسیار منطقی تر می شود و این لباس ها را در دسترس قرار می دهد. دولت آبادی با بیان این که در حال حاضر در تهران دارای ۳ هزار دست لباس آتش نشانی هستیم، گفت: اکنون در تهران ۲ هزار دست لباس آتش نشانی دیگر نیاز داریم و البته این به معنای است که ۳ هزار دست لباس موجود، به تعویض ۲ هزار عدد از آن ها فکر می کنیم.

اهمیتی ندارد و مساله مهم برای آنها فقط «میزان تلاش» است که برای انجام فعالیت باهدفی به کار می برند. باتخاذ این روش والدین به مرور زمان توانایی لازم برای درک باخت و شکست را به فرزند خود آموزش می دهند و وی نیز با بزرگتر شدن می آموزد که در زندگی واقعی گاهی برنده است و گاهی بازنده به محض آنکه کودک با تمام وجود خویش احساس کند پدر و مادر تنها برای میزان تلاش او ارزش و احترام قائل هستند. در می یابد که بعد از هر شکست نباید مایوس شود و برای کسب مجدد اهداف خویش باید مجدداً تلاش کند. باتوجه به مطالب ذکر شده می توان گفت والدین عزیز اگر می خواهند فرزندان خود متکی و با اعتماد به نفس داشته باشند، کافی است نحوه مدیریت و کنش ها و همچنین اتخاذ خورد های مناسب بعد از هر شکست فرزند را فریبگیرند؛ همچنین به والدین توصیه می شود سطح انتظارات و توقعات خویش را متناسب با توانایی ها و ویژگی های سنی فرزندان تنظیم کنند تا بتوانند به نتایج مطلوب تری دست یابند. البته والدین عزیز باید بدانند در مسیر شناخت و آشنایی با خصوصیات و ویژگی های فرزند خویش می توانند از راهنمایی های متخصصین روانشناس نیز استفاده کنند تا به این ترتیب سرمایه های ارزشمندی برای جامعه پرورش دهند.

کم «حساس شکست» و تجربه کند. همچنین لازم است راه های مقابله با موانع و شکست ها را نیز به وی بیاموزند تا به این ترتیب زمینه لازم برای رشد و شکوفایی خود اتکالی و اعتماد به نفس در کودکان فراهم شود. کارشناسان حوزه روانشناسی اظهار می دارند «بردن و باختن»، «از دست دادن و بدست آوردن»، «از جمله اتفاقات طبیعی هستند که همه انسانها در خلال زندگی روزمره تجربه می کنند. از اینرو بسیار مهم است والدین از همان ابتدای دوران کودکی تحمل باختن و از دست دادن جایگاه برنده بودن در زندگی را به فرزند خویش آموزش دهند تا کودک بتواند در کنار بدست آوردن موفقیت، پیروزی و برنده بودن، طعم تلخ از دست دادن و شکست خوردن را نیز بچشد و تجربه کند. پژوهشگران و روانشناسان معتقدند پذیرفتن برخی از واقعیت های زندگی مثل «بسر و باخت» در میانه بعضی از کودکان که در حیطه رقابت طلبی دارند کار بسیار ساده ای نیست؛ این دسته از کودکان به هنگام شکست بسیار خشمگین می شوند، فحش می دهند، وسایل را پرت می کنند، اشک می ریزند و یا واکنش های نامناسب دیگری از این دست بروز می دهند؛ به والدین این فرزندان توصیه می شود همواره در هر حال به کودک خویش متذکر شوند که پیروز شدن و بردن آنها برایشان هیچ

تجربه شکست خوردن را از کودکان دریغ نکنید...

گاهی باید قلب کودک شما بشکند!

فائزة ناصح، دکترای روانشناسی عمومی

بر هیچ یک از ماهمیت «شکست خوردن» به عنوان پلی برای رسیدن به موفقیت پوشیده نیست؛ چرا که موفقیت به صورت یکباره و تصادفی در زندگی هیچ فردی حاصل نمی شود. از دیدگاه روانشناختی توفیق دستیابی به موفقیت در گرو باز کردن آغوش برای پذیرش شکست است؛ در دست در این لحظه است که نیروی اراده بر شما چیره شده و به شما قدرت دوباره بلند شدن، ادامه دادن و تجربه کردن را می دهد؛ به عبارتی تا شکست را تجربه نکنید، لذت شیرینی عمیق پیروزی و موفقیت را نخواهید چشید. از اینرو یکی از مهمترین مواردی که والدین در تربیت فرزندان باید مدنظر داشته باشند، پرورش شخصیت کودک است که ساختار و ابعاد اصلی آن از همان دوران اولیه کودکی شکل می گیرد.

بر همین اساس تحقیقات و پژوهش های روانشناسی نشان داده است خانواده، محیط و بستری که شخصیت کودک تا قبل از سن نوجوانی و بلوغ در آن رشد می کند، یکی از مهمترین منابع اثر گذار در شکل گیری نظام شخصیت، باور ها و دنیای ادراکی کودک است؛ به همین ترتیب هر چقدر والدین محیط درون خانواده را برای کشف و شکوفایی پتانسیل های نهفته و استعداد های درونی فرزند خویش مهیا سازند و همچنین از شیوه های هراس و ترساندن از شکست برای رسیدن به موفقیت استفاده نکنند، می توانند فرزندان سالم، شجاع، مصمم، استوار، خود اتکا، و با اعتماد به نفس را به جامعه تحویل دهند.

به اعتقاد بسیاری از روانشناسان پرورش روحیه ای مستقل و متکی بر خود در سنین پایین، یکی از مسئولیت های مهم والدین است که در انجام آن نباید کوتاهی یا سهل انگاری صورت بگیرد. پیرو همین نکته به والدین توصیه می شود اجازه «شکست خوردن» به فرزند خویش ندهند و بگذارند کودکشان از سنین